

Dedinský rytier

Bolo lenivé letné ráno a jeden mládenec sedel sám pri potoku. Skromne odetý chlapec mal na sebe vyťahanú košeľu, voľné nohavice a na nohách vychodené topánky. Jeho vlasy sa podobali na hniezdo vrabca. Vedľa neho ležala na zemi kožená kapsa.

Sedel s nohami takmer v potoku. Keby sa posunul o pol zadku, namočil by si topánky. Tečúca voda sa ligotala pod slnkom. Po oblohe sa plavili biele chumáče oblakov a mládencovi pripomínali stratené ovečky niekde na paši. Presne ako na lúke okolo jeho dediny. Dnes ráno vládlo bezvetrie a steblá trávy sa ani len nepohli. Aj napriek skorej hodine začínalo byť teplo.

Toto bolo jeho miesto, o ktorom málo kto vedel. Sem si chodil oddýchnuť a snívajúc. Ležalo neďaleko dediny. Stačilo prejsť malý lesík a hľa, lúka ktorú pretína potok. Tiekol aj cez dedinu, ale tam zvyčajne bývalo veľa ľudí. Gazdiné tam chodili pre vodu, alebo oprat' špinavé veci. Jeho miesto ďalej od dediny bolo veru lepšie.

Mládenec otvoril kapsu, ktorá ležala vedľa neho a vytiahol z nej hrubú knihu. Poriadne si prezrel jej obal, aj keď ho videl snád' aj tisíckrát. Bolo na nej napísané „Kniha šermu“. Nikdy žiadnu knihu neprečítal. Nie, že by nevedel čítať, ale jednoducho ho to nebavilo. Táto však bola iná.

Otvoril knihu presne tam, kde skončil minule. Nebol v nej takmer žiadny text, len názorné obrázky ako šermovať. Zvyčajne to boli dvaja muži. Jeden útočil, druhý sa bránil.

„Tak kde som to skončil,“ zahundral si popod nos a otočil list. „Tu je to,“ zapichol prst do knihy. Na tejto strane bolo nakreslené ako urobiť priamy výpad mečom.

Všetko čo si naštudoval v knihe šermu si potom nacvičoval. Nemal skutočný meč, tak používal suché konáre a rôzne palice. Predstieral, že sa zaháňa mečom. Väčšinou to robil len v lese, aby ho nikto nevidel.

Teraz jeho myšlienky pracovali na plné obrátky. Pozorne sledoval ilustrácie v knihe. Jednotlivé údery, švihy a výpady si hľadali cestu do jeho hlavy.

Keď mal dosť, zvalil sa do trávy a ruky si zložil pod hlavu. Zavrel oči a nechal ranné lúče, aby ho hladili po tvári. Započúval sa do žblnkotu potoka. Sníval o tom, že jedného dňa z neho bude rytier.

Nikdy nezabudne na ten deň, keď cez ich dedinu precválal záhadný rytier. Ubehlo odvtedy už pár rokov, no on si to pamätal, akoby to bolo včera.

Rytier bol celý obalený do krásneho majestátneho brnenia. Vyzeral ako socha z ocele. Priezor prilby mal zavretý, takže nikto mu nevidel do tváre a do dnešného dňa nik nevie, kto vlastne dedinou prešiel. Na statnom koni precválal priamo okolo neho a vtedy si všimol ako sa rytierovi na sedle hompáľa privesok. Bol to kruh ktorý pretínal meč.

„Jannyk!“ ktosi zakričal jeho meno.

Mládenec sa strhol a z pohodlného ľahu sa posadil. Prišla k nemu dievčina z dediny. Bola to Anelka. Mala oblečené obyčajné dedinské šaty. Suknice šiat jej končili nad členkami. Vlasý dievčaťa mali farbu slamy a boli poriadne dlhé. Vždy sa leskli. Jej oči mali farbu trávy. Niesla v rukách prútený košík.

„Zase sníváš?“ spýtala sa trochu posmešne Anelka. Položila košík do trávy a sadla si vedľa neho.

„A čo,“ odsekol Jannyk a rýchlo zavrel knihu šermu. Potom ju odložil do svojej kapsy. „Čo chceš?“ spýtal sa jej mierne podráždeným tónom.

Anelka mu strčila pod nos prútený košík. „Moja mama ti posielala toto,“ ozrejmla mu.

Jannyk nazrel do košíka. Bol v ňom čerstvý chlieb, slanina a syr. „Ďakujem.“

„No nemáš za čo,“ odvetila Anelka. „Nebol si v stajni, tak som hneď vedela, kde ťa nájdem.“

„Ach,“ povzdychol si Jannyk. „Nemal som ti toto miesto ukazovať.“

„A to už prečo?“ čudovala sa Anelka. „Akože ti patrí, alebo čo?“

„Nie,“ nesúhlasne zakýval hlavou. „Nepatrí mi, ale je to moje miesto.“

„Zase si čítaš tie rytierske hlúposti?“ spýtala sa ho.

„Aké hlúposti!“ vyhrkol Jannyk a venoval dievčaťu vedľa seba škaredý pohľad.

Anelka bola celkom pokojná: „A vieš, že rytieri cvičia od šiestich rokov?“

„No a čo,“ hovoril si svoje Jannyk. „To je úplne jedno. Ja viem všetko, čo vedia oni.“

„Ach áno? A čo také?“

„To je fuk,“ odfrkol Jannyk, chytil malý kamienok a šmaril ho do potoka až to čľuplo.

Anelka do neho strčila laktom. „Jannyk,“ oslovila ho. „Už budeš mať osemnásť rokov. Musíš sa starať o stajne tvojho strýka a nie hrať sa na rytierov.“

„Pche,“ trucoval Jannyk. „Nič o tom nevieš. A navyše môj strýko je teraz preč.“

„Preto ti to hovorím, ty trul’o,“ ozrejmla Anelka. „Bola som v stajni a videla som, že si ešte nevyniesol hnoj.“

„Na všetko som sám,“ postťažoval sa Jannyk. „Musím si aj oddýchnuť.“

„Moja mama ti poslala jedlo,“ pokračovala Anelka, „lebo vie, že si na všetko sám. Myslí si, že si vzorný chlapec.“ Na chvíľu sa odmlčala a zamyslene sa pozrela na biele obláčiky na oblohe. „Hmmm, a čo keby jej poviem, že si neporiadnik. Potom by ti prestala posilať jedlo.“

Jannyk sa zľakol a chytil Anelku za ruku. Pozrel sa do jej zelených očí. „To nemôžeš,“ povedal naliehavo. „Keby si mám stále chystať jesť sám, tak sa zbláznim.“

„No tak teda?“ spustila karhavo. „Postaraj sa o strýkove kone a bude aj jedlo.“

„Prečo?“ spýtal sa Jannyk. „Prečo mi pomáhaš? Celá dedina sa mi smeje.“

„Smejú sa ti,“ rozhovorila sa Anelka, „lebo sa hráš na rytierov, keď sa máš starať o kone. A pomáham ti preto, lebo si myslím, že...“ Ostala ticho a vyskočila na nohy. „A vieš čo, radšej nič.“

Položila ruku Jannykovi na hlavu a rozstrapatila mu už tak strapaté vlasy.

„Hej, čo robíš!“ ohradil sa Jannyk.

„Nezabudni vrátiť košík,“ napomenula ho a karhavo zašermovala prstom. „Nie ako minule, lebo moja mama sa nahnevá. Je to jej obľúbený košík.“

„Dobre,“ odsekol Jannyk. „Vrátim ho.“

Anelka si oprášila šaty na zadku. „Ja musím ísť. Ty sa najedz a chod' do stajne upratať koňom.“

„Áno, áno,“ prikývol otrávene.

„Tak zatiaľ,“ rozlúčila sa Anelka, otočila sa a odišla smerom k lesíku. Ten musela prekonať, aby sa dostala do dediny.

Jannyk si povzdychol. Vytiahol z košíka slaninu a s chuťou sa zahryzol. Zajedal ju chlebom a syrom. Bolo to výborné. Ani sa nenazdal a bol hotový. Kľakol si k potoku nad vodu a umyl si ruky. Potom si opláchol aj tvár.

Vôbec sa mu nechcelo ísť do stajne pracovať. Rodičia ho poslali k strýkovi do stajne keď bol ešte malý. Pochádzal z mnohých detí a jeho rodičia si nemohli dovoliť starať sa o toľkých potomkov. Jannyk ani nevedel, koľko má vlastne súrodencov. Vôbec s nimi nebol v kontakte.

Čo bolo horšie, že musel denne robiť to isté. Vykydať hnoj, vypustiť kone do výbehu, alebo na pašu. Potom musel nanosiť slamu a seno, vymeniť vodu a pozametať. Niektoré kone musel vyčesať a vyčistiť im kopytá. A keď mal toto všetko hotové tak musel pár koní osedlať a cvičiť ich. Jeho strýko mal stajne, kde si ľudia mohli kone ustajniť, ale taktiež kone cvičil. Za toto všetko mu ľudia platili. Nebolo to veľa, ale na živobytie to stačilo.

Jannyk za všetku prácu dostával samozrejme len pár drobných, ale nemíňal ich. Mal jasnú predstavu, na čo si chce našetriť. A dnes príde to, čo si objednal u potulného obchodníka. Aspoň v to dúfal. V koženej kapse nemal odloženú len knihu šermu, ale aj všetky svoje mince, ktoré kedy zarobil.

Spokojne sa zvalil do trávy pri potoku. Privrel oči a zase sa zasníval. Čakal na pravé poludnie. Práve vtedy bol dohodnutý s potulným obchodníkom. Myšlienky mu utekali a pri žblnkote potoka zadriemal.

Jannyk sa zobudil na ostré slnko, ktoré mu hrialo do tváre. Pomaly otvoril oči. Uvedomil si, že už je pravé poludnie. Ako dlho vlastne spal? Určite nestihne stretnutie s obchodníkom. Vyskočil na nohy a prehodil si cez plece svoju koženú kapsu. Pre istotu do nej ešte nazrel. Mal v nej knihu aj mešec s mincami.

Rozbehol sa po prúde potoka a ani si nestihol uvedomiť, že za sebou nechal prútený košík. Jeho

cieľ bola čistinka v lese. Uprostred nej stál osamotený strom.

Prebehol okolo niekoľkých vrb pri brehu potoka a zahol do húštiny. Konáre kríkov a stromov ho fackovali ako slameného panáka.

„Pfuj,“ odpľul si Jannyk. Do úst mu vletela mucha.

Vyletel z hustého porastu ako šíp vystrelený z lúku. Konečne bol na čistinke. Tráva tu bola o čosi vyššia ako inde. Uprostred čistinky, pri osamotenom strome, stál muž s dvomi koňmi. Jeden kôň bol osedlaný a slúžil na jazdenie. Druhý kôň mal cez seba poprehadzované všemožné brašne. Slúžil ako nákladný kôň pre obchodníka.

Jannyk pribehol k obchodníkovi pod stromom. Bol to starší muž, mohol mať za sebou niečo cez štyridsať rokov. Prezrádzali to ľahké vrásky okolo očí a jeho dlhé vlasy pretkané prvými šedinami. Bol hladko oholený. Na sebe mal modrú tuniku po kolená v páse stiahnutú hrubým koženým opaskom, za ktorým mal púzdro s dýkou. Hnedé nohavice končili v kožených špicatých čižmách. Väčšinou ľuďom z dediny nosil hrnce, koreniny a rôzne náradie. Ukazoval sa len raz do mesiaca.

„Konečne si tu,“ spustil karhavo obchodník.

„Prepáč, ja...“ lapal po dychu Jannyk. „Ja som niečo robil,“ vyhovoriť sa.

„Samozrejme. Ako inak,“ odvetil neveriacky obchodník. „Takto sa, ale obchody nerobia.“

„Ospravedlňujem sa, Eleron,“ vyhrkol zo seba rýchlo Jannyk.

„Dobre,“ prikývol obchodník Eleron.

„Máš ho?“ spýtal sa nedočkavo mladík.

„Samozrejme.“

„A môžem ho vidieť?“

„Počkaj,“ povedal Eleron a otočil sa k svojmu nákladnému koňovi. S niečím sa chvíľu nadrapoval. Nešli mu odopnúť popruhy na koženej brašni. „No tak,“ zahundral si popod nos. Konečne sa mu to podarilo. Vytiahol niečo dlhé zabalené v šedej deke. Pozrel sa na mládenca pred sebou a povzdychol si. „Tak tu je,“ riekol a podal mu zabalený predmet.

Jannyk po tej zabalenej veci chňapol ako pes po údenom mäse. „Ukáž,“ vyhrkol zo seba. Rýchlo rozmotal šedú deku.

Na slnku sa zaleskla čepeľ dlhého meča. Jannyk ho držal pred sebou a nemo vyvaľoval oči. Oceľ bola taká lesklá, že sa v nej mohol vidieť. Rukoväť meča bola čierna ako roh stajne.

„Je...“ Jannyk nemal slov. „Je krásny.“

„Dávaj pozor,“ napomenul ho Eleron. „Je ostrý.“

„A taký majú rytieri?“ spýtal sa.

Eleron mykol plecami. „To neviem. Vybral som nejlepší v danej cene. A keď sme pri cene, máš mince?“

„Počkať,“ zamyslel sa Jannyk. Meč opatrne nasmeroval hrotom dole. „Kde je púzdro?“

„Kde sú mince?“ opätovoľoval otázku Eleron.

Jannyk siahol do svojej kapsy a vytiahol mešec. „Na, tu máš,“ vložil ho obchodníkovi do dlane.

„No ukáž,“ odvetil Eleron a otvoril mešec. „Nie je tam dosť aj na púzdru.“ Zavrel mešec a vložil ho do kapsičky za opaskom.

„Ale...“

„Žiadne ale,“ prerušil ho Eleron. „Dohodli sme sa predsa na cene.“

„Ja viac nemám,“ nariekal Jannyk. „Dal som ti všetko čo mám.“

Eleron nesúhlasne pokýval hlavou. „Takto sa obchody nerobia. Myslíš si snáď, že keby príde niekto k tebe do stajne bez peňazí, že by mu tvoj strýko ustajnil koňa?“

Jannyk si smutne povzdychol. „Máš pravdu.“

„No môžeme sa dohodnúť,“ pokračoval obchodník.

„Ako?“ Jannyk znovu ožil. „Čokoľvek!“ vykrikoval nadšene.

„Síce som povedal, že zadarmo by nikto koňa neustajnil, ale môžeme urobiť výmenný obchod.“

„Ako to myslíš?“

„Ustajniš mi kone bez poplatku a ja ti dám púzdru na meč,“ navrhol Eleron.

„Hmm,“ zamyslel sa Jannyk. „Môj strýko bude ešte pár dní preč. Nemusí o tom vedieť.“

„Takže sa dohodneme?“

„Dohodneme,“ prikývol Jannyk. „Ale ešte mi ho ukáž.“

Eleron sa otočil na koňa a zase odopol niekoľko popruhov. „Tu je,“ ukázal púzdru na meč. Bolo celé čierne a na niektorých miestach ho držali pokope oceľové obruče. Jednoduché ale praktické.

„Môžem si ho zobrať?“ spýtal sa.

„Až v stajni,“ odpovedal Eleron. „A teraz poďme. Čakajú na mňa ľudia v dedine.“

„Dobre,“ rozhovoril sa Jannyk, „ale ja pôjdem vlastnou cestou. Nechcem, aby nás spolu videli ľudia z dediny.“

„Súhlasím.“

Jannyk opatrne zabalil svoj nový meč do šedej deky. „Tak sa vidíme neskôr,“ rozlúčil sa. Rýchlym krokom sa pobral preč. Vôbec mu nevadilo, že ho čaká v stajni robota. Napĺňala ho radosť. Nevedel sa dočkať kedy nový meč vyskúša. Už si z neho nebudú robiť srandu, keď uvidia, že má skutočný meč. Predstavoval si, ako príde do hostinca. Dvere sa rozletia a on s mečom za opaskom vojde dnu. Všetci ho budú obdivovať.

Dedina Dolianky ležala uprostred miernej pahorkatiny. Tvorilo ju pár desiatok domov. Niektoré boli kamenné no väčšina bola z dreva. Ľudia na dvoroch chovali hydinu, prasiatka alebo ovce či

kozy. V dedine žilo niekoľko šikovných remeselníkov, ktorí tu mali svoje dielne. Kováč vedel vykuť základné nástroje či podkuť koňa. Miestny stolár zase vo svojej dielni vyrábal pre ľudí základný nábytok. Cez dedinu tiekol potok, ktorý poháňal vodný mlyn. Múka bola dôležitá hlavne pre gazdiné. Dolianky si žili vlastným pomalým životom.

Stajne kde pracoval a žil Jannyk stáli dobrý kus cesty za dedinou. Viedla tam len prašná cesta, ktorá pretínala zelené pasienky. Od posledných domov do stajní to mohlo byť dobrých päťsto krokov. Takto mali kone pokoj a smrad hnoja neobťažoval dedinčanov. Okolo nebolo široko ďaleko nič len mierne zelené pahorky, tu a tam strom a v diaľke tmavé pohoria.

Prostý kamenný dom, v ktorom býval Jannyk aj so svojim strýkom mal len dve izby a malý kút s pecou. Rovno vedľa domu stáli stajne. Bola to veľká drevená stodola a jej stredom viedla chodbička. Po oboch stranách boli drevené boxy kde kone nocovali. Stodola mala aj povalu kde sa skladovalo seno. Hore viedol len rozhegáný rebrík.

Pred stodolou stáli tri ohrady s tvrdou hlinou. V jednej boli kobyly, v druhej valasi a tretia bola vyhradená pre žrebca. Kone len tak postávali v ohradách a driemali postojacky.

Jannyk bol práve v stodole a v rukách držal hrable. Robil kôpky konského trusu v jednotlivých odstavkách aby ich následne vyviezol za stajne.

„Hlúpa robota,“ zahundral si popod nos a oprel hrable o stenu. Pozrel sa hore na otvorenú povalu. Do kôpky sena tam schoval svoj meč, ktorý dnes kúpil za všetky svoje ťažko zarobené mince. „Kde je toľko?“ spýtal sa sám seba. Myslel pritom na obchodníka Elerona. Mal mu predsa ustajniť kone a ten mu zase mal dať na oplátku púzdro na jeho nový meč. Obchodníka však nikde nebolo.

Jannyk vyšiel pred stodolu na čerstvý vzduch. Dal si ruku na čelo aby stlmil ostré slnko, ktoré pomaly klesalo k horám na obzore. Kone v ohradách bude musieť čoskoro zavrieť na noc do stajne a stále ešte nevykydal hnoj. Viac ho teraz trápilo to, že po obchodníkovi Eleronovi nebolo ani stopy.

„Jannyk!“ zakričal dievčenský hlas. Bola to Anelka. Práve prichádzala po prašnej ceste k stajni. Zastavila sa pred kamenným domom. Zaklopala na dvere. „Jannyk! Kde si?“

Jannyk nenápadne nazrel spoza stodoly a keď uvidel Anelku klopať na dvere nasucho preglgol. Teraz si spomenul. Zabudol prútený košík pri potoku. Určite práve preto prišla Anelka.

„Ajaj,“ povzdychol si Jannyk. Vbehol do stajne, prebehol ňou a zadnými dverami vyšiel von. Rozbehol sa krížom cez lúku. Zamieril priamo do lesíka neďaleko. Dúfal len, že ho Anelka neuvidí utekať preč. Ak si pohne, stihne to k potoku a donesie košík. Už Anelku poznal. Nedá si pokoja kým ho nenájde. Otvorí každé dvere a prehrabe každú kopu sena. Dokonca chodila na povalu stajne. Jannyk sa za behu otriasol. Čo ak nájde jeho meč? A vlastne čo ak zistí, že nemá jej prútený košík? Zase na neho nakričí a bude. Pridal do kroku. Práve bežal lesíkom. Čoskoro bude pri potoku.

Jannyk vybehol z lesa a zastal. Na jeho obľúbenom mieste pri potoku boli dvaja neznámi muži a práve sa snažili prebrodiť vodu s dvoma koňmi. Jeden kôň bol osedlaný a druhý niesol rôzne brašne a kapsy. Tie kone určite patrili obchodníkovi Eleronovi. Kto boli tí muži?

„Hej!“ zakričal na nich Jannyk. „Hej! Stojte!“

Muži zastavili a otočili sa na chlapca z dediny. Kone ostali stát' na kraji potoka.

Až teraz si všimol, že obaja chlapi sú statní. Za opaskami mali meče. Na prvý pohľad vyzerali ako vojaci nejakého nižšieho šľachtica.

„Čo chceš?“ spýtal sa jeden z mužov a chytil rukoväť meča.

„Ja...“ zakoktal sa Jannyk, keď si uvedomil s kým má tu česť. Muži vyzerali drsne. „Kam vediete tie kone?“ spýtal sa napokon. Kútikom oka si všimol v tráve palicu s ktorou niekedy trénoval.

Jeden z mužov len mávol rukou. „To je len nejaký sedliak z dediny. Pokračujeme.“

„Hej!“ vykričkol Jannyk. Sám nevedel, kde sa v ňom berie tá odvaha. „Kde je Eleron?“

„Stačilo,“ odsekol muž a vytasil meč. „Otoč sa a bež preč, lebo prídeš o jazyk.“

Jannyk zdvihol palicu zo zeme. Predstavoval si, že drží meč. „Pustite tie kone!“ zakričal so všetkou odvahou.

Jeden muž sa zasmial. „Ha! Vidiš toho tupca?“

Druhý neveriacky pokrútil hlavou. „Čo chceš s tým papekom, zasran?“

„Povedal som,“ pokračoval Jannyk, „aby ste pustili tie kone.“

Muži si vymenili pohľady. To využil Jannyk a zahnal sa palicou akoby sa zaháňal mečom. Treskol jednému mužovi po rukách. Ten od prekvapenia pustil meč.

„Au!“ vykričkol muž.

„Ty sopliak,“ zaklial druhý chlap a vykročil oproti chlapcovi z dediny.

Jannyk sa pokúsil zahnať, no márne. Muž chytil jeho palicu a vytrhol mu ju z ruky. Potom mu vrazil tvrdú ranu na bradu. Jannykovi sa podlomili nohy a spadol na zem. Zahmlilo sa mu pred očami a pískalo mu v ušiach.

Ležal na zemi. Točila sa mu hlava a nič nevidel. Počul však akési tlmené zvuky boja. Netušil, či sníva, alebo sa mu vracajú zmysly.

Nieko zachrčal. Čosi spadlo na zem. Narazili do seba meče a niečo čľuplo do potoka. Čo to bolo za zvuky? Čo sa to dialo?

Ostalo ticho.

Jannyk sa malátne posadil. Snažil sa zaostriť, no videl len akúsi rozmazanú postavu nad sebou.

„Si celý?“ ozval sa hlas.

„Ja...“ zakoktal sa Jannyk. Stál nad ním muž. V jednej ruke držal krvavý meč.

„Vstaň!“ nakázal mu muž.

Omámený Jannyk zažmurkal a potriasol hlavou. Vrátil sa mu zrak. „Ele... Eleron?“ spýtal sa nechápavo ako sedel na zadku.

„Na nohy!“ naliehal Eleron a podal chlapcovi ruku.

Jannyk s jeho pomocou vstal. Obzrel sa okolo. Až teraz si uvedomil, čo je okolo neho. Jeden muž ležal celý krvavý v tráve. Druhý mal na brehu nohy, ale jeho trup a hlava ležali v potoku tvárou dole. Voda bola zafarbená krvou do červena a prúd ju pomaly odnášal preč. Jannyk sa vyplašene pozrel na meč, ktorý držal v ruke Eleron.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa a pohľadom preskakoval z meča na mŕtvych mužov.

Eleron ladne zasunul meč do pošvy. „Ukradli mi kone,“ odpovedal sucho.

„Ale...“

„Počúvaj ma dobre,“ prerušil ho Eleron a chytil mládenca za ramená. „Pozerať sa na mňa a nie na tých mužov,“ potriasol ním. „Jannyk!“

„Áno,“ reagoval neisto. „Počúvam ťa.“ Z pohľadu na krvavé telá sa mu robilo zle.

Eleron ho pustil, ale stále sa mu pozeral do očí. „Choď do stajne a nikomu ani muk. Počuješ? Ani slovo.“

Jannyk prikývol. „Áno. Ani slovo.“

„A ešte niečo.“ Eleron prešiel o kúsok ďalej, kde stáli jeho kone. Zdalo sa, že ich masaker nezaujímal. Pokojne sa pásli opodiaľ.

Obchodník Eleron odopol zo sedlovej brašne púzdro na meč a podal ho Jannykovi. „Je tvoje. Zober si ho. Nebudem potrebovať stajňu. Musím ísť...“ odmlčal sa aby si premyslel ďalšie slová. „Povedzme, že musím ísť niečo vybaviť.“

„Takže je moje?“ spýtal sa Jannyk.

„Ber si ho. Na, je tvoje.“

Jannyk si zobral púzdro na meč. „Ďakujem a ďakujem aj za záchranu.“

„A teraz bež domov,“ vyzval ho Eleron. „Nič si nevidel a nič sa nestalo.“

„Ešte košík,“ odvetil Jannyk. Niekde tu bol prútený košík pre ktorý sem pôvodne išiel. „Ajaj,“ povzdychol si. Košík ležal na zemi rozmlátený a ešte bol aj od krvi.

„Bež!“ zakričal Eleron ako hrom.

Jannyk sa strhol a začal utekať preč, čo mu nohy stačili. Nechal za sebou dvoch mŕtvych mužov, zničený košík a Elerona s jeho dvomi koňmi.

Krvavý súmrak zafarbil oblohu nad dedinou Dolianky ako predzvesť niečoho zvláštneho.

Vzduch v sebe niesol akúsi sviežosť, ako keď po dlhom suchu príde jarný dážď. Lenže bolo leto a nepršalo už pár dní. Zvlnené lúky nabrali červenkastú farbu. Prichádzalo čosi tajomné.

Jannyk si krvavý súmrak nevšímal. Utekal smerom k stajniam. Už ich mal na obzore. V ruke držal čiernu pošvu na meč. Bežal čo mu dych stačil.

Prebehol stodolou na druhú stranu, na tú, kde boli ohrady s koňmi. Keď uvidel, kto ho tam čaká, zachvátila ho snád' ešte väčšia panika.

Anelka stála pred dverami do stajne a mračila sa ako tá najhoršia búrka. Ešte k tomu držala v ruke Jannykov nový meč.

„Hej!“ skríkla na Jannyka. „Kde si akože bol?“

„Ja... Ehm,“ chlapec lapal po dychu. Jeho voľná halena bola mokrá a po čele mu stekal pot. „Ja som...“ Pozeral sa na meč, ktorý držala Anelka. Ona vždy prehrabala každú kopa sena a pozrela sa do každého kúta, len aby ho našla. Jannyk sa rád ulieval, no Anelka ho vždy dokázal nájsť. Teraz však našla jeho meč.

„Čo?!“ vybehlo na neho dievča s vlasmi farby slamy. „Státia pre kone sú špinavé! Kone nemajú upratané a už je večer! Večer, Jannyk!“

„Anelka,“ oslovil ju chlapec previnilo a utrel si spotené čelo do rukáva. „Ja som...“

„A čo je toto?!“ zdvihla pred seba meč. „Vieš predsa, že takýto meč môžu nosiť len rytieri a vojaci. Zbláznil si sa?“

„To je...“

„A kde mám košík? Ha? Aj ten si zabudol?“ karhala ho ďalej Anelka. Bola poriadne nahnevaná.

„Ehm,“ odkašľal si. Košík ostal pri potoku rozmlátený po bitke, ale to jej predsa nemohol prezradiť. „Stratil som ho,“ dodal potichu.

„Čože?“ vyštekla Anelka a hodila meč na zem, akoby to bol len suchý konár. „Stačilo. Skončila som s tebou. Ty si nenapraviteľný.“

„Anelka, prepáč,“ ospravedlnil sa Jannyk.

„Vieš čo?“ Spravila k nemu krok a zapichla mu do hrude prst. „Môžeš sa hanbiť. Myslela som si, že sa ti dá pomôcť, ale mýlila som sa. Nie si rytier a nikdy ním nebudeš. Si obyčajný sedliak a niktoš z dediny čo sa ani o pár koní nevie postarať. Keby ťa tak videl tvoj strýko.“

Jannyk urobil krok vzad a vyvaloval na dievča oči. Nezmohol sa ani na slovo.

„Skončila som.“ Anelka sa otočila na päte a začala kráčať preč. „A za ten košík pekne zaplatíš!“ zakričala ako odchádzala po vychodenej ceste smerom k dedine.

„Ach,“ povzdychol si smutne Jannyk. Zdvihol svoj meč zo zeme a opatrne ho zasunul do púzdra. To potom jednoducho oprel o stenu stodoly.

Zhlboka sa nadýchol sviežeho vzduchu a pozrel sa ponad ohrady s koňmi na krvavú oblohu. Bola tak zvláštna. Čosi také Jannyk ešte nikdy nevidel. Po celom tele mu naskočila husia koža, až

sa otriasol. Všimla si vôbec ten červený súmrak aj Anelka? Zrejme bola príliš nahnevaná.

Kone v ohradách boli nepokojné. Na večer zvykli len tak stáť a driemať, ale teraz behali pozdĺž plota a strihali ušami. Niečo nebolo v poriadku.

Jannyk chcel kone pôvodne nechať prenocovať vonku, veď bolo leto. Avšak dnes boli kone nekludné a tak sa rozhodol, že ich radšej zavrie do stajne. Vbehol teda do stodoly a chytil do rúk vidly. Behal z jedného boxu do druhého a hrabal na kopu špinavú slamu a konský trus. Stajne mal popratať hneď ráno a bol by pokoj. Doslova behal po stodole ako splašený a pracoval. Zametal, vynášal hnoj, nosil čerstvú slamu. Stratil sa v práci až z neho tiekol pot.

Zatiaľ sa vonku zotmelo. Na oblohu vyliezli hviezdy a mesiac. Pofukoval večerný vánok a šuchotal listami stromov pri ohrade.

Jannyk vyšiel zo stajne a zamieril rovno k ohradám. Kone stáli nastúpené pri bráničkách. Len prešiel okolo jednotlivých ohrád a otvoril brány. Kone samé prešli do stodoly. Každý jeden vedel, kde je jeho miesto. Potom Jannyk už len zavrel dvierka na jednotlivých boxoch a mal hotovo.

„Konečne,“ riekol sám pre seba a posadil sa na drevenú lavicu pred stodolou. Pod ňou ležal jeho meč zasunutý v pošve.

Bol unavený. Ruky mal špinavé a na tele ho štípal pot. Sedel na lavičke ako kôpka nešťastia a pozeral sa do tmy. Niekde na lúkach okolo volali do noci cvrčky.

Teraz mu prišlo všetko ľúto. Načo si kupoval tento meč? Neostala mu ani jedna minca. Nahneval Anelku a práve ona bola snáď jediná z celej dediny čo mu aspoň trochu rozumela, ale aj to musel pokaziť. Ako si vlastne kúpi jedlo? Na to vôbec nepomyslel. Ostal celkom sám a bez peňazí.

Pošepkal si pomedzi pery: „Nie si rytier a nikdy ním nebudeš.“

Tieto slová mu povedala nahnevaná Anelka a mala pravdu. Celý ten čas sa hral na niečo čo nikdy nebude. Mal sa venovať koňom a bol by pokoj. Teraz by mal aj čosi našetrené a nemusel by trpieť hladom. Len čo pomyslel na jedlo, ozval sa jeho hladný žalúdok.

Po líci mu stiekla slza a dopadla na meč pod jeho nohami. Utrl si oči do rukáva a smrkol nosom ako malé uplakané dieťa. Schúlil sa na lavičke pred stodolou a zadriemal.

Všade bola len tma. Odniekiaľ prichádzalo chrčanie, akoby sa niekto dusil. Zvuk boja prichádzal od všadiaľ a odnikiaľ zároveň. Vystrekla krv a presekla tmu ako keď sa rozleje atrament na papier.

Jannyk sa strhol zo sna. „Ach!“ vykrikol v beznádeji a spadol z lavičky na zem. Chvíľu sa

obzeral a snažil sa prísť na to, kde vlastne je. Rýchlo vyskočil na nohy. Dýchal prudko a vyplašene sa pozeral na všetky strany.

„To bol len sen,“ zamrmal si popod nos, keď si uvedomil že je na statku.

Bolo skoré ráno. Slnko vychádzalo na oblohu a prvé lúče už takto skoro ráno hriali. Vtáky štebotali a prelietavali zo strechy stodoly na okolité stromy. Dnes bude zas teplý letný deň.

Jannyk si pretrel oči. Až teraz si všimol dva osedlané kone priviazané k ohrade. Snád' ich tam nezabudol včera. Nie, to neboli kone z jeho stajne a navyše včera nebol žiaden kôň osedlaný. Len čo vykročil bližšie ku koňom o niečo zakopol. Pozrel sa pod nohy. Bol to malý kožený mešec. Zdvihol ho a pot'ažkal. Niečo v ňom cinkalo a tak ho otvoril. Boli v ňom mince. Celá hromada.

„Počkať,“ riekol Jannyk a začal sa obzerať. Boli to jeho mince!

Strčil si mešec do vrecka a prišiel k osedlaným koňom. Patrili obchodníkovi Eleronovi.

„Čo tu robíte?“ spýtal sa ich, akoby očakával odpoveď. Mykol plecami a odsedlal ich. Jedno sedlo bolo jazdecké a druhý kôň mal len také sedielko na ktoré sa dali prichytiť rôzne brašne. Obe sedlá prehodil cez plot. Potom kone odviazal a pustil ich do ohrady. To sa im páčilo, keďže začali vystrájať a behať hore dole.

Jannyk prebehol k lavičke na ktorej spal. Jeho meč stále ležal na zemi. Zobral ho do stodoly a tam ho oprel do kúta.

Kone na neho už netrpezlivo čakali. Z boxov im trčali len hlavy. Bol čas sa pustiť do práce. Vypustil kone do ohrád. Celý kolobeh sa začal znova. Vynosiť trus, ustlať čerstvú slamu. Dať koňom piť a seno.

Raz dva bol hotový. Aké to bolo jednoduché, keď sa mu chcelo. Kone sa spokojne prechádzali v ohradách a všetko bolo na poriadku. Slniečko si našlo cestu na oblohu a začínalo byť teda poriadne teplo.

Malo to len jednu chybu. Jannyk bol hladný ako vlk. Včera nemal ani mincu a teraz ich mal plný mešec.

„Tak,“ prikývol sám sebe a oprášil si ruky ako keď je umelec spokojný so svojim dielom. Pot'ažkal vrecko s mincami. Pôjde do dediny a tam si kúpi toľko jedla, koľko len bude chcieť. Ešte sa poumýva aby nesmrdel ako hnoj a hor sa do dediny.

Dedina Dolianky sa prebrala k životu. Na lúkach okolo sa pásli ovečky a kozy. Ľudia vysedávali pred domami, zhovárali sa a venovali sa svojmu každodennému životu.

Medzi domami v dedine viedli len vychodené cesty. Bolo celkom bežné, že sa človeku pomedzi nohy preplietla sliepka či túlavá mačka z niektorého dvora.

Prvé domy v dedine boli väčšinou prosté drevenice, no hlbšie v centre stáli domy kamenné. K tým patril napríklad hostinec a dom obchodníka.

Jannyk práve prechádzal okolo domu kováča. Z jeho dielne sa ozývali nárazy kladiva o kovadlinu. Ľudia sa niekedy sťažovali, že robí príliš veľký rámus, ale kováč ich vždy odbil s tým, že keď chcú novú hlavicu na sekeru alebo kvalitný nôž, tak si ho môžu nechať doviest' za trojnásobnú cenu.

Jannyk hodil očkom do dielne kováča. Stál tam jeho syn v koženej zástere. Bol to silný chlapec, alebo skôr chlap, starší od neho o jeden rok. Pomáhal otcovi v dielni už od desiatich rokov a vypestoval si tak dobré svaly.

Kováčov syn práve odložil svoje kladivko a utrel si pot z čela. Všimol si Jannyka ako kráča okolo.

„Hej!“ zakričal na neho. „Čo si sa stratil?“

„Nie,“ odvetil Jannyk stroho.

Kováčov syn vyšiel von z dielne a pristúpil k nemu. Stáli tvárou v tvár. Okolo nebolo nikoho, len niekoľko domov, ale práve teraz nebolo v tejto ulici ani živej duše.

„Čo hľadáš draky?“ spustil posmešne mladý kováč.

„Daj mi pokoj, Kuban,“ odfrkol Jannyk.

„Dnes sa nehraš na rytierov?“ opýtal sa kováčov syn.

Jannyk si povzdychol a chcel odísť, no Kuban ho schmatol za prelaktie. „Hej!“ vykrikol. „Rozprávam sa s tebou. Kam sa ponáhľaš?“

„Tebe to poviem,“ odsekol Jannyk. Začínal ho mať tak akurát dosť. A keďže bol od neho oveľa väčší a silnejší, nemal by proti nemu šancu.

Kuban ho potľapkal po ramene. „Robím si srandu,“ spustil akosi veselo. „Je mi jedno kam ideš. Vlastne ma vôbec nezaujímaš, len si ťa doberám.“

„Mhm,“ zamrmal si čosi Jannyk.

„Dedinský rytier,“ riekol posmešne Kuban a ťarbavo sa uklonil. Očividne si z neho robil srandu. Prezrádzať to aj jeho šibalský úsmev.

„Maj sa,“ rozlúčil sa Jannyk a rýchlou chôdzou sa pobral preč. Takto to bolo lepšie. Načo sa s ním naťahovať? Ale jedného dňa mu ukáže.

V tom si Jannyk všimol Anelku. Stála na vychodenej ceste medzi domami a mávala na neho rukou. Celý natešený jej odkýval. Vyčarovalo mu to na tvári úsmev.

„Dobré ráno!“ zakričal na Anelku.

Ona ho však ignorovala, ale na niekoho iného kývala ďalej. Jannyk sa teda otočil. Pár krokov za ním stál Kuban a mával na Anelku.

„Kuban!“ zakričala Anelka. „Dobré ráno!“

Jannykovi puklo srdce. Dievčina s vlasmi farby slamy prebehla okolo neho a nevenovala mu ani len letný pohľad. Nič. Celkom ho ignorovala. Išla priamo za synom kováča.

„Ako sa máš?“ spýtala sa ho.

„Teraz už dobre,“ odvetil Kuban. „Trošku som si doberal dedinského rytiera.“ ozrejmil jej a ukázal na Jannyka, ktorý stál tak desať krokov pred nimi.

„Koho?“ spýtala sa Anelka a obzrela sa okolo. „Ja nikoho nevidím.“ Na kratučkú chvíľu sa pozrela Jannykovi do očí, ale inak o neho nejavila záujem. Tvárila sa, že neexistuje. „Ako vravím, nikoho tu nevidím.“

„Haha,“ zasmial sa Kuban. „To je dobré. Dáš si čaj?“ spýtal sa. „A ukážem ti na čom pracujem. Tá nová sekera bude čoskoro hotová. Zajtra si ju tvoj otec môže zobrať.“

„Áno,“ prikývla Anelka. „Som zvedavá.“

Spolu odišli do dielne.

Jannyk sa otriasol. Anelka a ten nafúkaný Kuban spolu? Nahnevane dupol nohou a potom pokračoval ďalej dedinou. Bol zahľadený do zeme a nič ho nezaujímalo. Pod nohy sa mu priplietli sliepky z niektorého dvora. Aby toho nebolo málo, ešte aj stúpil do čerstvého výkalu a pekne sa mu rozotrel po celej podrážke.

„Fuj!“ vykrikol Jannyk a začal sa obzerať okolo. Určite to tu nechal nejaký túlavý pes. Ešte to aj dobre zapáchalo.

Chlapec zo stajne si zúrivo šúchal podrážku do trávy vedľa vychodenej cesty. Práve išli okolo traja mladíci z opačnej strany dediny. Ich rodičia patrili k tým majetnejším. Ukazovali na Jannyka, niečo si šepkali a smiali sa.

„Hej hovienko!“ zakričal na neho jeden z mladíkov.

„Až sem ťa cítim!“ pridali sa druhý.

Jannyk sa nedal: „Choďte do kelu!“ zreval na nich. Začínal mať toho dosť. Títo drzí chlapci mali bohatých rodičov a mysleli si, že môžu všetko.

„Hahaha,“ ozval sa smiech. „Lebo čo? Hodíš na nás hovno?“

„Ty hovno-hod!“ posmievali sa mu. Našťastie mali niekam naponáhlo, lebo so smiechom zahli za dom a pokračovali dedinou. Keby neodišli, snáď by sa s nimi Jannyk aj pobil. Naposledy si utrel topánku do trávy a pokračoval ďalej.

Hostinec stál v strede dediny na veľkom trávnom priestranstve. Niekedy sa tu konali trhy, alebo oslavy. Samotná budova hostinca bola z kvalitného kameňa a mala dve poschodia. Majiteľ bol bývalý obchodník a cestovateľ. Rozhodol sa tu usadiť a za zarobené peniaze postavil práve toto pohostinstvo. Patrili mu aj pozemky okolo hostinca. Ľudia mu museli platiť, ak tu chceli počas trhov predávať tovar.

Nad dverami visela tabuľa, na ktorej bol erb zlatého mešca a presne tak sa aj volal hostinec -

„Zlatý Mešec“. O niektorých obchodníkoch sa hovorilo, že majú zlatý mešec, ktorý nemá dno a preto majú toľko mincí a majetkov.

Jannyk vošiel dnu a hneď ho ovalila príjemná vôňa jedla. Pri drevených stoloch sedelo len pár chlapov a znudene pozerali do tanierov, alebo pohárov. Hostinec mal veľké obloky a tak bol dobre presvetlený.

Za pultom stál majiteľ a klepal po ňom prstami. Bol to šedivý muž s dobrým účesom. Mal na sebe bielu halenu a okolo pásu uviazanú čiernu zásteru. Volal sa Bomuš Vydra. Jemu patrila hostinec a okolité pozemky.

„Dobré ráno, Jannyk,“ pozdravil sa chlapcovi. „Čo ťa sem privádza?“

„Dobré, Bomuš,“ odvetil Jannyk a oprel sa o pult. „Prišiel som si kúpiť jedlo.“

„Ale čo?“ čudoval sa Bomuš Vydra. „A kde máš Anelku? Nenosi ti jedlo?“

Jannyk si povzdychol. „Anelka sa so mnou nerozpráva.“

„A čože?“ opýtal sa Bomuš.

„Stratil som jej nový košík na jedlo,“ priznal sa bez váhania Jannyk.

Bomuš Vydra mykol plecami. „Také sú dievčatá. Určite ju to prejde.“ Obzrel sa za seba do kuchyne, kde práve jeho kuchárka pripravovala obedy pre hostí. „A čo by si chcel, Jannyk?“ spýtal sa ho napokon.

„No neviem, možno nejakú slaninu, syr a niečo, čo mi vydrží.“

„Peniaze máš?“ zamračil sa na neho Bomuš. Všetci obchodníci boli rovnakí. Každého zaujímali len tie peniaze.

„Mám,“ odvetil Jannyk a pleskol na pult svoj mešec plný mincí.

Bomušovi zažiarili oči. „No tak teraz sa určite dohodneme. A vieš ty čo? Ja ti niečo nabalím. Nechaj to na mňa.“

„Dobre,“ prikývol Jannyk.

Bomuš Vydra bol síce bývalý obchodník, ale bol tiež poctivý. Preto k nemu do hostinca chodili ľudia. Mal dobré ceny a neklamal.

Kým Bomuš chystal v kuchyni jedlo, Jannyk sa pozeral po hostinci. Bolo to útulné miesto kde sa ľudia chodili veselieť a rozprávať si príhody. Práve tu vznikali aj rôzne fámy a polopravdy. Takto ráno tu bolo len pár chlapov. Pri jednom stole blízko pultu sedeli štyria chlapi. Tých Jannyk poznal aspoň z videnia, ale na druhom konci hostinca posedávali dvaja cudzinci. Práve títo dvaja muži boli Jannykovi neznámi. V dedine Dolianky sa poznal takmer každý s každým. Dokonca sa mu zdalo, že na neho nenápadne zazerajú.

Jannykovu pozornosť potom upútal rozhovor štyroch chlapov pri blízkom stole. Jedným uchom počúval, o čom sa muži rozprávajú. Hovorili o červenom súmraku a o temných zvestiach. Jeden hovoril, že sa blíži niečo tragické a druhý zas že to bol obyčajný letný súmrak. Debata medzi

chlapmi naberala na sile. Všetci mali na vec svoj názor. Jeden z mužov treskol po stole a nahnevane odišiel z hostinca.

„Tak a je to,“ ozval sa hostinský Bomuš Vydra a položil na stôl starý prútený košík.

Jannyk sa na neho otočil. „Čo tam je?“ spýtal sa.

„Chlieb, sýr, slanina a nejaká zelenina. Dal som ti tam hrášok, cibuľu a mrkvu.“

„Mňam,“ olízal si pery Jannyk. „A koľko to bude?“

„Päť mincí a je tvoj aj košík.“

„Dobre,“ odvetil Jannyk a vytiahol z mešca mince. Položil ich na pult.

Bomuš zhrabol mince.

„Ďakujem.“ Jannyk zobral košík s jedlom a bol pripravený odísť.

„Ty počuj,“ oslovil ho hostinský Bomuš.

„Hmm?“ zastavil sa aj s košíkom v ruke.

„Na začiatku som nemal nič,“ spustil Bomuš Vydra spoza pultu. „Nikto mi neveril, že budem úspešný. Robili si zo mňa srandu.“ Rukami zahrnul celý svoj hostinec. „A teraz mám toto. Sám som si na Zlatý Mešec zarobil. Každý jeden kameň je zaplatený z poctivej roboty.“

Jannyk nevedel ako reagovať. „Aha,“ poznamenal neisto a pokúsil sa uznanlivo prikývnuť.

„Vieš čo som mal na začiatku? Jednu starú mulicu a tovar, ktorý bol sotva predajný. Veci čo som zobral z domu a od susedov. Obchodoval som, menil som tovar za tovar a postupne som zarábal viac a viac. A vieš kto veril, že sa mi podarí stať sa úspešným?“

„Ehm,“ odkašľal si Jannyk. „Neviem.“

„Nikto!“ vykrikol Bomuš a buchol päťou po pulte.

Jannyk len vyvaľoval oči.

„Chcem len povedať,“ odmlačal sa Bomuš a pozrel chlapcovi do očí. „Drž sa svojich snov a nenechaj sa odradiť nejakými suchármi.“ Žmurkol na neho.

„No dobre,“ reagoval Jannyk. „Pokúsim sa.“

„A teraz bež,“ poslal ho preč hostinský. „A poriadne nakrm moju kobyľu.“

„Áno,“ prikývol Jannyk a pobral sa preč z hostinca. Celkom zabudol aj na to, že Bomuš Vydra mal u neho ustajnenú kobyľu. Vôbec na nej nejazdil. Len tam bola a on za ňu poctivo platil.

Jannyk otvoril dvere na hostinci a do niekoho vrazil, až mu takmer košík vyletel z rúk. Bol to Eleron vo svojej modrej tunike po kolená v páse stiahnutej koženým opaskom.

„Pýtal som sa na teba v dedine,“ spustil Eleron. „Keď som spomenul tvoje meno, tak sa smiali, že si hovno-hod.“

„Čože?“ čudoval sa Jannyk. „Aha, no stúpil som do...“

„To je jedno,“ prerušil ho Eleron. „Musíme sa vrátiť do stajne.“ Jeho hlas znel naliehavo.

„Ale ja som...“

„Ideme,“ zavelil Eleron a postrčil chlapca vpred.

Spolu kráčali dedinou smerom k stajniam. Eleron sa obzeral zo strany na stranu akoby mal spoza niektorého domu vyskočiť besný vlk.

„Tí chlapi,“ spustil obchodník Eleron, „tam v hostinci. Nepozerali po tebe?“

„Asi áno,“ odvetil Jannyk. Pri kráčaní sa pozeral do svojho košíka plného jedla. Od hladu sa mu krútil žalúdok.

„A poznal si ich?“

„Boli tam dvaja cudzí,“ ozrejmil Jannyk.

Gazdiná v jednom dvore práve zametala pred dverami. Keď si všimla Elerona tak oprela metlu o stenu a zamávala na neho. „Dobré ráno Eleron!“ privítala ho. „A čože tie moje hrnce?“ spýtala sa.

Eleron sa usmial. „Donesiem ich.“

„Veď už čakám od včera.“

„Sú na ceste,“ odvetil Eleron. „Len dokončím jeden obchod tuto s mladým Jannykom. Máme nevybavené účty v stajni.“

„Ten Jannyk,“ pokrútila neveriacky hlavou gazdiná. Bola to žena miestneho drevorubača. Jannyk ju poznal najmä z jarných trhov. Raz ho vyhrešila, keď jej zašpinil šaty. Neurobil to naschvál. Utekal pomedzi ľudí, z topánok mu vyletelo blato a rovno na jej šaty. Vtedy mu teda poriadne vynadala.

„Pohni sa,“ postrčil chlapca Eleron.

Eleron sa očividne chcel zbaviť tej ženy a tak len prikývol. Spolu s Jannykom pokračovali smerom k stajniam.

Eleron a Jannyk dorazili na statok. Posadili sa na lavičku pred stodolou. Rovno pred nimi boli ohrady s koňmi. Tie sa zdali byť spokojné. Driemali postojacky a nič ich netrápilo.

Letné slnko začínalo hriať z modrej oblohy. Ešteže bola lavička v tieni. Jemný vánok trepotal listami stromov pri ohradách. Vrabce spievali v korunách a prelietavali z konára na konár. Bolo to krásne letné doobedie.

Obchodník Eleron sedel na lavičke a opieral sa o stenu stodoly. Pozeral sa na svoje kone v ohrade a vychutnával si tieň. Na slnku už bolo poriadne teplo.

Jannyk sediaci vedľa neho bol nervózny. Stále sa niekde škrabal a očami blúdil kade tade.

„Tak,“ rozhovoril sa obchodník Eleron. „Povedal si niekomu o včerajšku?“

„Ja, ehm,“ prehltol nasucho Jannyk. „Nikomu som nič nepovedal. A kto by mi aj veril.“

„Dobre,“ pokračoval Eleron. „A videl si včera ten krvavý súmrak?“

„Mhm,“ zamrmlal Jannyk.

„Tak áno, alebo nie?“

„Áno, videl.“

„A čo si cítil?“ pýtal sa ďalej Eleron.

Jannyk sa zamyslel. Cítil sa byť sám a smutný. Anelka na neho nakričala a ostal bez večere.

„Ako to myslíš?“ odpovedal napokon otázkou.

„Cítil si niečo zvláštne? Akoby niečo bolo vo vzduchu?“

„Hmm,“ zamyslel sa Jannyk. „Vlastne áno. Cítil som ako keby bola vo vzduchu nejaká sila. Nabehla mi husia koža.“

„Tak je to,“ pohladil sa po brade Eleron. „A povedz Jannyk máš ešte tú knihu šermu čo som ti doniesol?“

„Mám,“ prikývol Jannyk.

„A meč?“

„Odložil som ho. Už ma vôbec nezaujíma.“

Eleron vstal a postavil oproti sediacemu chlapcovi. „Si si istý? Ešte včera si sa tešil.“

„Ale to som nevedel, že uvidím dvoch mŕtvych mužov. Aby toho nebolo málo ani Anelka sa so mnou nerozpráva. Videl som ju so synom kováča.“

Eleron sa usmial. „A ešte k tomu si aj hovno-hod.“

„Pche,“ odfrkol Jannyk. Raz skočí do hovna a už sa to s ním vezie.

„Vstaň,“ prikázal Eleron. „Prejdeme sa okolo ohrady.“

Jannyk bez slova vstal.

Obaja kráčali popri drevenej ohrade v tieni stromov. Eleron jedným okom pozeral na kone a Jannyk sa chvíľu pozeral pod nohy do trávy a potom zas hore do korún stromov. Bol celý nesvoj.

„Len pokojne,“ prehovoril Eleron keď si všimol chlapcovi nervozitu.

„Prečo si vlastne tu?“ spýtal sa Jannyk. „Nemal by si v dedine obchodovať?“

„Budeš musieť ísť so mnou,“ povedal vážne Eleron.

„Akože kam?“

„Preč z dediny. Tí muži včera pri potoku neboli sami. Myslel som si, že to boli len obyčajní zloději. Myslel som si, že všetko sa vráti do normálu. Ale potom som videl ten krvavý súmrak.“

„A čo to s tým má spoločné?“ vyzvedal Jannyk. „A prečo by som mal ísť preč ja. Chceli okradnúť teba.“

„Tí dvaja muži v hostinci patrili k nim,“ spustil Eleron. „Hľadajú ma a taktiež chcú teba.“

„Ehm, ehm,“ Jannykovi zabehlo. „Prečo idú po mne?“

Eleron zastal a chytil Jannyka za plecía. Pozrel sa mu do očí a prehovoril: „Bud’ odídeš so mnou, alebo ťa zabijú. Videli ťa. Ak tu ostaneš, tak sa nedožiješ rána. Zmizneš bez stopy a s tebou zmizne

aj Anelka a všetci, čo sú ti blízki.“

„Ale...“ zakoktal sa Jannyk.

„Cítil si silu krvavého súmraku,“ pokračoval Eleron a postrčil chlapca vzad až narazil do ohrady. „Rozhodni sa teraz. Chceš, aby zabili aj tvojho strýka? Toto nie je hra, Jannyk. To čo sa stalo včera bolo skutočné. Pretiekla krv.“

Jannyk bol chrptom pritlačený k ohrade a vyvaľoval na Elerona oči. „Dobre,“ povedal nesmelo. „Kto vlastne si?“ spýtal sa.

„Všetko sa dozvieš,“ odpovedal mu. „Teraz sa musíme pohnúť skôr.“

„Počkaj ešte!“ vykrikol Jannyk a ukázal na kone v ohrade. „Kto sa o ne postará?“

„Kedy sa vráti tvoj strýko?“

„Neviem,“ mykol plecami Jannyk. „Možno za dva, tri dni.“

Eleron sa zamyslel: „A čo keby si požiadal Anelku?“

„Čože?“ vybehol na neho Jannyk, akoby ho práve urazil. „Tá sa so mnou nebaví. Nikdy mi neodpustí.“

„Odpustí,“ povedal Eleron. „Len musíš vedieť ako na ňu.“

„Hlúpost,“ odsekol Jannyk.

„Vrátil som ti mince. A nemáš za čo mimochodom. Za tie mince jej niečo môžeš kúpiť. Zvyšok mincí necháš Anelke za to, že sa o kone postará.“

Jannyk sa čapol po čele. „No teda,“ zahundral. „Neviem ako to celé dopadne.“

Obchodník Eleron vykročil popri ohrade smerom k stodole. „Ja osedlám kone. Ty chod' za Anelkou. Ale nič jej nehovor. Je to veľmi dôležité. Čím menej bude vedieť, tým lepšie pre ňu a pre celú dedinu. A tých cudzích mužov sa neboj. Nespravia ti nič kým som nablízku a už vôbec nie v dedine.“

„Idem na to,“ odvetil Jannyk a rozbehol sa do dediny. Pri pohľade na panenské lúky obklopujúce dedinu ho hneď aj napadlo čo Anelke daruje. Dúfal, že mu odpustí. Už len pri pomyslení na rozhovor s ňou sa mu rozbúchalo srdce. Ako jej to všetko len vysvetlí?

Jannyk uvidel Anelku stáť v tieni košatého stromu za jej domom. Skrývala sa pred letným slnkom a pozerala sa na zelené lúky.

„Anelka!“ zakričal na ňu. Kráčal k nej s rukami za chrptom. Niečo tam skrýval.

„Čo chceš?“ vyštekla na neho neprijemne zlatovláska. „Povedala som ti, že som s tebou skončila.“

„Chcem ti niečo povedať,“ hovoril svoje Jannyk. Stále čosi ukrýval za chrptom.

Anelka prekrútila očami a odpovedala s veľkým dôrazom na každé slovo: „Čo chceš?“

„Prepáč,“ spustil Jannyk trochu nesmelو. „Prepáč za všetko. Nechcel som ťa sklamať a...“

„Ale sklamal si,“ prerušila ho Anelka. „Je to všetko? Na niekoho čakám.“

„Počkaj ešte, prosím,“ naliehal Jannyk a konečne odhalil, čo skrýval za chrbtom. Bol to malý črepník v ktorom boli mladé sedmokrásky. „Chcel som ti najskôr natrhať kvety, ale tie by zvädli. Preto som kúpil tento črepník a tieto sedmokrásky som vykopal na lúke a presadil.“

Zlatovlasej dievčine sa rozžiarili oči. „A to je pre mňa?“

„Samozrejme.“

„Ďakujem,“ zobrala do rúk črepník a sedmokrásky si pozorne prezrela. „Sú pekné.“

„Anelka,“ pokračoval Jannyk. „Naozaj sa ti chcem ospravedlniť. A chcem ti poďakovať za všetku pomoc. Aha a ešte niečo.“ Jannyk zalovil vo vrecku a vytiahol niekoľko mincí. Podal ich Anelke. „A toto je pre tvoju mamu za ten zničený košík. Bomuš Vydra v hostinci určite bude mať pekné nové košíky.“

Anelka si zobrala mince a schovala ich do vrecka na jej prostých dedinských šatách. „Povedal si zničený košík? Nevravel si predtým, že si ho stratil?“ spýtala sa pochybovačne.

Jannyk si uvedomil svoj prešľap. „Ja... Ehm,“ odkašľal si ako hľadal slová.

„Zase klameš?“ pustila sa do neho Anelka. „Keby neboli tieto sedmokrásky také pekné, tak by som ti ich vysypala na hlavu.“

„Nie, nie,“ ohradil sa Jannyk. „Všetko ti vysvetlím.“

„Jannyk!“ napomenula ho Anelka a zamračila sa. „Poznám ťa veľmi dobre. Že ty niečo chceš?“

„Dobre,“ prikývol Jannyk a nazbieral v sebe všetku odvalu. Pozrel sa do jej očí farby trávy. „Včera sa niečo vážne stalo a musím odísť z dediny.“

„Čo...“ vyhrkla Anelka.

„Počkaj,“ Jannyk ju nenechal dohovoriť. „Musím odísť. Je to vážne. Nemôžem ti viac povedať. A niekto sa bude musieť postarať o kone kým sa vráti môj strýko.“

Anelka sa tvárila neprítomne ako vidly pohodené niekde v rohu. Jannyk si jej reakciu vôbec nevedel vysvetliť. Nasucho prehltol a čakal.

„Takže,“ spustila napokon Anelka. „Chceš aby som sa postarala o kone?“ opýtala sa na rovnu.

„Áno, ale nie kvôli tomu som prišiel. Teda aj kvôli tomu.“

„A kvôli čomu?“

Zdvihol sa letný vánok a začal sa hrať s jej takmer zlatými vlasmi. Jej krásne zelené oči priam žiarili. V jemnej tvári mala neurčitý výraz. Jannyk si nikdy neuvedomil aká je Anelka krásna.

„Mám ťa rád,“ povedal váhavo chlapec zo stajne, až sa mu začali potiť dlane. „A ďakujem ti za všetko. Je to tak...“

Anelka sa k nemu naklonila a dala mu pusu na líce. V jednej ruke stále držala črepník s

kvetinami. Jannyk sa nezmohol ani na slovo.

„Povedz mi pravdu,“ naliehala Anelka. „Prosím.“

„Dobre,“ Jannyk sa rozhliadol okolo, akoby ich mal niekto špehovať. Okrem nich tu však nik nebol. Len stena domu, strom pod ktorým stáli a panenské lúky. „Včera pri potoku sa niečo stalo.“

„Čo?“ spýtala sa potichu Anelka.

Jannyk odpovedal šepkom: „Niekto tam zabil dvoch mužov.“

„Ale toto vôbec nie je vtipné.“

„Je to tak.“

„A kto ich zabil?“

Chlapec chvíľu váhal, no potom odpovedal: „Eleron.“

„Eleron?“ čudovala sa Anelka. „A prečo?“

„Chceli ukradnúť jeho kone a ja som bol pri tom. Doniesol mi meč. Ten, ktorý si našla v stajni.“

„Ach áno,“ povzdychla si Anelka. „Meč.“ Zdalo sa, že ju viac trápi meč ako to, že niekto zabil pri potoku dvoch mužov.

„Ten meč som si kúpil sám, lebo som s ním chcel trénovať, ale všetko sa zmenilo. Teraz musím odísť s Eleronom.“

„Ale prečo? Nerozumiem tomu. Rozprávaš dve na tri.“

„Pozri, tí muži napadli aj mňa. Eleron ma zachránil.“ Jannyk sa zase raz obzrel okolo. „A v dedine sú ďalší dvaja muži. Zazerali po mne. Idú po mne a po Eleronovi. Je to tak.“

„Videla som dvoch cudzincov,“ zamyslela sa Anelka. „Chodia po dedine a netvária sa priateľsky.“

„To sú oni.“

„Čo chcú?“

„Neviem,“ mykol plecami Jannyk. „Ale do niečoho som sa zaplietol.“

„A kam akože pôjdeš?“ opýtala sa vážne Anelka.

„Eleron ma niekde skryje.“

„Ten muž je obchodník a určite sa do niečoho zaplietol,“ vyjadrila svoj názor Anelka. „A teba do toho namočil.“

„Nemyslím si,“ oponoval Jannyk. „Videla si včera ten krvavý súmrak?“ spýtal sa.

„Asi, neviem. Ľudia v dedine sa o tom rozprávajú celý deň.“

„No a ja som ho aj cítil. Prešla mnou akási sila, alebo čo to bolo.“

„Čáry máry?“ odsekla posmešne Anelka.

„Eleron o tej sile vedel,“ odpovedal Jannyk. „On vedel, že som niečo cítil.“

„Povedzme, že to je všetko pravda,“ dala sa do reči Anelka aj s črepníkom v rukách. „Teraz ty odídeš a ja sa mám starať o kone? A ako viem, že ma tí muži nebudú obťažovať?“

„Bol by som ti vďačný,“ odvetil Jannyk. „A tí muži idú po mne.“

„A čo poviem mame? A čo ľudia v dedine? Nemôžeš len tak odísť a nikomu nič nepovedať.“

„Prosím, pomôž mi,“ povedal Jannyk zahľadený do jej očí.

„Dobre, dobre,“ odvetila Anelka. „Ale kedy odchádzaš?“

„Teraz,“ odpovedal Jannyk. „Eleron už sedlá kone.“

„A kedy sa vrátiš?“ chcela vedieť Anelka.

„Dúfam, že čoskoro.“

„Pomôžem ti,“ rozhodla sa Anelka. „Ale aj tak sa mi to celé nepáči.“

„Ďakujem!“ vyhrkol nadšene Jannyk. „Si skvelá! A o koňoch toho vieš možno viac ako ja. A aby som nezabudol.“ Jannyk zase siahol do vrečka a vytiahol ďalšie mince. „Zober si aj tieto.“

Anelka schytila mince a hodila ich do vrečka šiat. „Kúpim niečo pre koníky.“

„A čo máš so synom kováča? S Kubanom?“

„Čo si o mne myslíš?“ reagovala podráždene Anelka. „Bola som u neho pozrieť sekeru pre otca a bola som na teba nahnevaná. To je všetko. Neveríš mi?“

„Prepáč.“ Jannyk si uvedomil nevhodnosť svojich slov.

„Ty naozaj vieš navodiť atmosféru,“ povzdychla si Anelka.

Jannyk začínal byť celý nesvoj. Niečo sa dialo a tak sa znovu rozhlíadal okolo. Uvidel dvoch cudzích mužov uprostred lúky vo vysokej tráve. Stáli síce dosť ďaleko, ale bolo zrejmé, že sa pozerajú priamo na nich. Postávali ako sochy a hľadeli ako vlci na korisť.

„Pozri,“ riekol Jannyk a ukázal na mužov. „To sú oni.“

Anelka si až teraz uvedomila vážnosť situácie. Na niečo také nebola zvyknutá. Viedla prostý dedinský život a toto celé jej prišlo ako z nejakej knihy.

„Musím ísť,“ naliehal Jannyk.

Anelka položila črepník so sedmokráskami na zem. Skočila na Jannyka. Pevne ho objala a pošepkala mu do ucha: „Dávaj si pozor.“

„Budem,“ pošepkal naspäť Jannyk.

Anelka ho pustila z objatia. Cudzí muži práve kráčali krížom cez lúku priamo k nim. Neostávalo veľa času. Jannyk sa naposledy pozrel do krásnych zelených očí dievčaťa pred sebou. Rozbehol sa preč poza posledné dedinské domy smerom k stajni.

Anelka sa pozerala, ako Jannyk uteká preč. Tí muži jej našťastie nevenovali žiadnu pozornosť. Išli po Jannykovi. To bolo očividné. Jej srdce zaplavil strach. Až keď videla dvoch cudzincov ako idú za chlapcom zo stajne si uvedomila, že sa niečo skutočne deje. Zdvihla zo zeme svoje sedmokrásy a smutne si povzdychla. Dúfala, že sa Jannyk čoskoro vráti.

Eleron osedlal tri kone. Dva svoje a jedného valacha aj pre Jannyka. Jeden z jeho koní bol len nákladný. Jemu do sedlových brašní zabalil zásoby na cesty. Jedlo, vodu a rôzne pomôcky na urobenie ohňa, alebo deky a čisté oblečenie. Všetko bolo pripravené. Netrpezlivo čakal pri stodole a znudene sa pozeral na zvyšné kone v ohrade.

„Eleron!“ zakričal ktosi. „Už som tu!“ Bol to Jannyk. Trielil po vychodenej ceste smerom k stajni, akoby mu išlo o život.

„Čo sa deje?“ spýtal sa ho Eleron.

Jannyk lapal po dychu. „Tí muži, ehm,“ nadýchol sa. „Prenasledujú ma.“

„Nič sa neboj,“ odpovedal Eleron. Otočil sa k svojmu nákladnému koňovi a odniekiaľ vybral svoj meč v púzdre. Rýchlo si ho pripol na ľavú stranu opasku. „Jannyk,“ oslovil chlapca. „Schovaj sa za kone.“

Jannyk prikývol a prehupol sa za tri osedlané kone. Nenápadne ponad ne nazeral.

Eleron si všimol dvojicu mužov. Približovali sa lúkami k stajniam. Boli ešte dosť ďaleko. Keď však cudzinci uvideli Elerona, tak zastavili. Chvíľu postávali na mieste, no potom sa otočili a odišli preč. To bolo dobré znamenie.

„Bude to v poriadku,“ povedal Eleron. „Ale musíme hneď odísť.“ Ani nečakal na Jannykovu reakciu a ladne sa vyhupol do sedla. Napravil si meč, aby mu pri jazde nezavadzal. „No tak šup,“ vyzval chlapca. „Hore na koňa.“

„Idem,“ odvetil Jannyk a vysadol na hnedého valacha. Bol to kôň jeho strýka, ale jazdil na ňom väčšinou len on. Nohy dal do strmeňov a do rúk zobral oťaž. „Počkať,“ zamyslel sa Jannyk. „A čo moje jedlo a meč? A kniha šermu?“

„Všetko som zbalil,“ odpovedal Eleron. „Ideme!“ zavelil a popohнал koňa vpred. Nákladný kôň ich sám nasledoval.

Išli krížom lúkami smerom k malému lesíku pri potoku. Tam sa dala ľahko prebrodiť voda na druhý breh. Na cestu im svietilo z modrej oblohy horúce letné slnko.

Eleron a Jannyk zdolali v sedlách poriadny kus cesty. Striedali klus s cvalom, aby sa do zotmenia dostali čo najďalej.

Bol už podvečer, keď sa dostali k zalesneným pahorkatinám. Kone spomalili do kroku. Išli na hranici lesa a dole pod nimi sa rozprestierali divoký zvlnené lúky. Slnko bolo na oblohe nízko a stromy vrhali dlhé tieň. Blížil sa koniec dňa.

Jannyk ešte nikdy nebol takto ďaleko od dediny. Vlastne nemal ani najmenšie tušenie koľko

vlastne prešli, ale išli rýchlym tempom. Ich kone boli spotené a začínal ho z toľkej jazdy bolieť zadok a nohy.

„Ešte koľko?“ spýtal sa Jannyk a od únavy sa v sedle hrbil.

„Prešli sme poriadny kus cesty,“ ozrejmil Eleron. V sedle sa držal vznešene a nezdalo sa, že by ho rýchla a dlhá jazda unavila. „Čochvíľa zastaneme a necháme kone napásť.“

„Kde sme?“ vypytoval sa Jannyk. „A kam ideme?“

„Smerom na severozápad.“ odpovedal stručne Eleron.

„Mohol by si mi vysvetliť, čo bude ďalej.“

Eleron sa pozrel na oblohu. Začínala naberať krásnu oranžovú farbu. Podvečerný vzduch bol tak príjemný. Vôňa lesa a panenských lúk mu navodila úsmev na perách.

„Čo sa smeješ?“ zabírdal Jannyk. „Vysvetlíš mi, čo sa deje, alebo nie?“

Eleron spomalil svojho koňa tak, aby išiel bok po boku s Jannykom. Ich kone teraz išli tesne vedľa seba. Za nimi si kludne vykračoval nákladný kôň.

„Dobre ma počúvaj,“ pustil sa do reči Eleron. „Nepoviem ti všetko, ale zaslúžiš si vedieť aspoň niečo.“

„To teda,“ odsekol Jannyk.

„Tí muži idú po tebe, lebo dokážeš vycítiť krvavý súmrak.“

„A čo...“

„Neskáč mi do reči,“ napomenul ho Eleron a venoval mu karhavý pohľad. „Lebo plesnem tvojmu koňovi po zadku a uvidíme, koľko sa ešte udržíš v sedle.“

Jannyk len potichu prikývol.

„Takže tí muži vedia, že cítiš silu súmraku. To znamená, že o teba majú veľmi veľký záujem. Náhodou si sa im priplietol do cesty, keď si tých dvoch chytil pri potoku s mojimi koňmi. Vtedy si sa prezradil. Inak by o tebe možno ani nevedeli.“ Eleron mierne pomrvil v sedle, aby si upravil posed. „Zabil som ich, áno. Ale niekde sa skrývali ďalší. Tí dvaja, ktorí ťa prenasledovali v dedine. Oni v tebe vycítili silu. Sú to stopári. Ich úloha je hľadať ľudí, čo dokážu vycítiť krvavý súmrak.“

Eleron sa naklonil v sedle a potľapkal po krku svojho koňa. Povzdychol si a pokračoval: „No a títo stopári ťa náhodou našli. Chceli si overiť, či naozaj cítiš súmrak a preto na druhý deň po krvavom súmraku prišli do dediny. Preto sa k tebe chceli priblížiť. Stopári sú väčšinou neškodní, ale občas pretečie krv. Sám si to videl pri potoku.“ Pozrel sa na chlapca vedľa v sedle na koni a spýtal sa: „Otázky?“

Jannyk nevedel, kde začať, no spýtal sa prvé, čo mu na um prišlo: „Čo je krvavý súmrak? A čo znamená, že ho cítim?“

„Keď som ťa prvýkrát uvidel v dedine, vedel som, že máš v sebe oheň,“ dal sa do vysvetľovania Eleron. „Preto som ti doniesol knihu šermu, keď si ju odo mňa pýtal. Preto som ti tiež priniesol

meč, lebo som vedel, že máš talent.“

„Ako si to vedel?“ spýtal sa rýchlo Jannyk.

„Videl som ťa švihat' palicou akoby to bol meč. Máš talent a preto som sa rozhodol, že ti prinesiem skutočný meč. To som, ale ani ja nevedel, že dokážeš vycítiť súmrak.“

„Čo je s tým súmrakom?“

„Je to magická sila,“ ozrejmil Eleron. „Môže ho vidieť každý, ale nie každý ho cíti. Vlastne skoro nikto.“ Eleron sa otočil v sedle na Jannyka a potľapkal ho po pleci. „Ale ty, ty si ho vycítil. A už to vedia aj stopári. Teraz nemáš inú možnosť ako ísť so mnou.“

„Ale kam a prečo? Čo budeme robiť?“

„Vždy si chcel byť rytierom, nie?“ spýtal sa Eleron

„Mhm,“ zamrmľal Jannyk neisto.

„No a ja ti dám šancu.“

„Akú šancu?“

Eleron sa odmlčal. Znovu sa pozrel na podvečernú oblohu. „Stať sa rytierom,“ odpovedal napokon.

„Ale, ale...“ koktal Jannyk. „Čo?“

„Nebudeme predbiehať, len ti poviem toľko, že ti dávam šancu stať sa rytierom krvavého súmrak. To sa ale rozhodne za pár dní, keď dorazíme do cieľa. Šerm ti ide, jazdiť na koni vieš, si šikovný a cítiš súmrak. To sú základné predpoklady.“

„No ale... Ja neviem, čo povedať.“

„Zastavíme!“ zavelil odrazu Eleron. „Utáboríme sa a necháme napásť kone.“

Eleron a Jannyk zložili sedlá z koní, uviazali ich o stromy a nechali ich pásť na lúke. Oni dvaja si potom ustlali pod stromami na kraji lesa a najedli sa. Obchodník Eleron už nechcel prezradiť ani slovo.

Jannyk si unavený ľahol na deku pod stromom. Letná noc bola teplá. Privrel oči a myslel na dedinu Dolianky a na krásnu Anelku. Čo sa to deje s jeho životom? Skutočne sa z neho môže stať rytier? Nechcel tomu veriť. Spájal si súvislosti a premýšľal nad tým, čo bude.

Po celodennej jazde bol neskutočne unavený. Snažil sa udržať pri zmysloch, no premohol ho spánok...